

Neměl-li však st-l právního nároku na převzetí své pohledávky, nemohlo zamítavým rozhodnutím býti vůbec porušeno nějaké jeho právo (§ 2 zák. o ss) a jeví se stížnost na toto rozhodnutí podaná, tvrdící opak, bezdůvodnou.

Č. 11.094.

Vojenské věci. — Řízení před nss-em: »Rozhodnutím nebo opatřením« ve smyslu § 2 zák. o ss není výměr, kterým mno prohlašuje vůči obci, že nemůže zvýšiti náhradu za kasárny.

(Nález ze dne 24. února 1934 č. 4042.)

V ě c: Město Ch. proti ministerstvu národní obrany o zvýšení náhrady za ubytování vojska.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e o d m í t á p r o n e p ř í p u s t n o s t.

Městská rada v Chebu podáním z 9. února 1931 k mno předložila seznam změn určení, nastalých podle komisionelního přezkoušení původního určení v městských objektech kasárenských a tím vzniklých diferencí činžovních, a žádala, aby 1. částka ročních 9.920.20 Kč počítajíc ode dne změny určení, příp. dne zrušení záruky o obložení, t. j. od 1. srpna 1922, byla městské radě nahrazena; 2. ujednána byla nájemní smlouva o místnostech vojenského zátiší a kina a 3. bylo placeno za ubytování podle skutečného počtu nebo aspoň podle počtu průměrného mužstva v kasárnách ubytovaného.

Mno nař. výnosem dalo městskou radu v Ch. zpraviti okr. úřadem v Chebu, jenž tak učinil intimátem z 31. března 1931 takto: Vojenská správa nemůže zvýšiti náhradu za městské kasárny v Ch. v důsledku toho, že 1. jsou některé místnosti jinak používány než podle jejich původního určení, 2. v některých místnostech bylo umístěno vojenské zátiší a 3. že v kasárnách jest ubytován větší početní stav vojska, než pro jaký byly vybudovány. Pro výplatu náhrady za městské kasárny jest směrodatným dosud platný ubytovací zákon, kterým jest vojenská správa vázána, pokud běží o placení náhrady. V § 5 prov. nař. k ubytovacímu zák. jest stanoveno, že součástí stavebního programu, podle něhož jsou kasárny vybudovány, jest též výkaz náhrady. Tento výkaz náhrady nemůže doznati podle § 31 zák. o ubytování vojska ve znění zák. č. 248/1920 Sb. nijaké změny, ani když jsou později kladeny na kasárny větší požadavky. Stejného smyslu jsou také ustanovení prov. nař. k ubytovacímu zák. § 30 alin. 2 a k § 32 alin. 3. Nejen podle znění § 33 odst. 2 ubytovacího zák., ale i podle celkového pojetí a výkladu ubytovacího zák. vůbec jest vojenská správa oprávněna užívatí jí poskytnutých kasáren jakýmkoli způsobem pro své vojenské účely, aniž změny v užívání jednotlivých místností nebo příkázání vojenským zátiším — která jsou dnes nepostradatelnou vedlejší potřebou pro ubytování vojenského tělesa — mohou vyvolati změny ve výši jednou stanovené náhrady.

Proti tomu podána jest stížnost k nss pro nezákonnost, o níž nss uvážil toto:

St-lka opírala svůj požadavek náhrady za užívání kasárenských objektů zřejmě o předpisy o ubytování vojska. V té příčině stanoví zák. z 11. června 1879 č. 93 ř. z. v § 19, že náhrady tímto zákonem předepsané platiti má vojenská správa a že výdaje ty zatěžují státní rozpočet. V § 20 pak se stanoví, že vedení záležitostí ubytovacích a jejich provádění za součinnosti obcí, pak rozhodování o závadách a stížnostech náleží politickým úřadům správním, v poslední stolici ministru zeměbrany. Toto poslední ustanovení změněno § 2 zák. z 31. března 1920 č. 218 Sb., kterým se upravují hranice příslušnosti mezi min. vnitra a mno tak, že politicko-administrativní věci týkající se . . . náhrady za plnění pro ubytování vojska přísluší vyřizovati mno v dohodě s min. vnitra.

Přihlédne-li se k tomuto stavu předpisů právních, zvláště také k tomu, že řádný postup stolic v záležitostech ubytování vojska začíná u politického úřadu okresního, kdežto st-lka svůj požadavek vznesla přímo u mno, které jako odvolací stolice by mohlo rozhodovati nad to jen v dohodě s min. vnitra, a uváží-li se také slovní obsah napadeného výnosu, mluvícího jménem vojenské správy, je patrné, že vystupuje v něm žal. úřad toliko jako orgán strany k placení náhrady zavázané, prohlašuje a odůvodňuje své stanovisko k přednesenému požadavku zvýšení náhrady dosud placené, aniž lze v tomto prohlášení shledati rozhodovacího výroku o vzneseném požadavku takového účinku, že by rozhodnutí mohlo jako iudicium úřadu vůči st-lce vejíti v právní moc. Tak také pojímá nař. výnos ve svém odvodním spisu žal. úřad.

Nejde-li však v tomto případě o rozhodnutí nebo opatření ve smyslu § 2 zák. o ss, chybí tu předpoklad cit. zák. předpisu pro rozhodování tohoto soudu, a proto bylo stížnost odmítnouti pro nepřipustnost.

Č. 11.095.

Učitelstvo: * Zatímní učitel občanské školy, jenž byl vrácen do služby definitivního učitele školy obecné a po té zase ustanoven zatímním učitelem školy občanské, nemá při tomto opětovém ustanovení zatímním učitelem občanské školy nároku na zápočet doby, odsloužené původně ve vlastnosti zatímního učitele školy občanské, pro vyměření občansko-školského přídavku podle § 7 odst. 3 zák. 104/1926 Sb.

(Nález ze dne 27. února 1934 č. 3379.)

Prejudikatura: Boh. A 9593/32, 9912/32, 10.610/33.

Věc: Antonín O. v N. (adv. Dr. Rolf Haller z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o výměru občansko-školského přídavku.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem ošv-u v N. z 28. srpna 1925 byl st-l, definitivní učitel obecné školy chlapecké v N., ustanoven se zachováním